ΑΡΙΘ 363 — Α. ΔΕΥΤΕΡΑ, (13)25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδία αὐτρ. 30 δί ἕκαστον στίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Ἄπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 Δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντίον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα.,, (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἀλλαχόσε, οἱ ΚΚ.. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολάΐδης ἐν Σύρῳ· Α. Σ. Ἀγαθητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαΐζῃ· Κ. Μεγαλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεραλλινίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν Σιμωνίδης ἐν Κραΐῳ· Χριστὸ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Λ. Λεῖζος ἐν Κύπρῳ· Michele Leeb alla Tipografi del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τῆς 1ης σεπτεμβρίου (ν. ἔ.) ἄρχεται νέα σειρὰ συνδρομῶν εἰς τὴν «Ἡμέραν» διὰ τέσσαρας μῆνας, ἤτοι μέχρι τῆς 31 δεκεμβρίου, πρὸς φιορίνια 16, διὰ τὴν Αὐστρίαν, φράγκα 14 διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν, ἰδίως δὲ διὰ τὰς Ἡγεμονίας σβάνσικα 18. Εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καταγραφησομένους νέους συνδρομητὰς ταλησονται αἱ προεκδοθεῖσαι ἐπιφυλλίδες τῶν Ἀθλίων, ἐλεύθεραι παντὸς ἄλλου ἐξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ Γαριβάλδης εἰσέρχεται εἰς Κατάνην, ἀναλαμβάνει δικτατορικὴν ἐξουσίαν, καὶ σχηματίζει προσωρινὴν κυβέρνησιν. Τὸ ὑπουργεῖον θέτει τὴν Σικελίαν εἰς κατάστασιν πολιορκίας, καὶ διακηρύττει ὅτι θὰ διαλύσῃ τοὺς ἠθελοντὰς διὰ τῶν ὅπλων. Φημίζεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κιαλδίνη εἰς Σικελίαν. — Ὁ Ἔωθ. Ταχυδρόμος ἀποφαίνεται ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶναι ἡ καλλιτέρα πάσης δυνατῆς κυβερνήσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ. — Τελευτ. εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (12)24 αὐγούστου.

Παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῶν δισταγμῶν. Ὁ Γαριβάλδης ἀπεφάσισε νὰ ῥίψῃ τὸν περὶ τῶν ὅλων κύβον καὶ νὰ διαβῇ τὸν Ῥουβίκωνα. Ἀφοῦ περιεπλανήθη ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, δι' ἐπιτηδείου πορείας κατῆλθε πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς, τὴν νύκτα τῆς 6/18 φθίνοντος, ἐν μέσῳ λαοῦ παραφόρου ἐπευφημοῦντος, εἰς τὴν πόλιν Κατάνην. Τοῦτο δὲ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκρούσεως, χωρὶς νὰ ῥεύσῃ οὔτε σταγὼν αἵματος. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἀποκαλύπτει πλέον ἐρίτιμος τὰ σχέδια τοῦ Γαριβάλδη, καὶ εἶναι τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἐναρξεως τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἢ τῆς πλήρους τῆς Ἰταλίας ἀπελευθερώσεως. Ἡ Κατάνη εἶναι μία τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς νήσου, κειμένη εἰς τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια καὶ περιλαμβάνουσα ὑπὲρ τὰς 60,000 κατοίκων.

Ἐκεῖθεν οὐδεμία τοῦ κόσμου δύναμις θὰ ἐμποδίσῃ τὸν Γαριβάλδην νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Στερεὰν, ἂν οὐχὶ μετὰ τῶν ἐθελοντῶν του, τοὐλάχιστον μόνος, διότι εἰς τὴν Καλαβρίαν οἱ ὑπασπισταί αὐτοῦ, καὶ ἰδίως Ἄγγλος τις ὀνόματι Δοῦννε, διοργανίζουσι σπείρας ἐθελοντῶν, ὧν δύναται εὐθὺς νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν. Οἱ ἐπιδοκιμάζοντες λοιπὸν τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Γαριβάλδη δύνανται νὰ πανηγυρίσωσι τὴν εἰς Κατάνην εἴσοδον αὐτοῦ. Ὡς ἐπαληθεύσαν ἄλλοτε τὴν ἅλωσιν τῆς Μεσσήνης τὴν προσυμιάσασαν τὴν πτῶσιν τῆς βουρβωνικῆς δυναστείας. Ἄλλως τε, καὶ ὁ Γαριβάλδης ἀπέβαλε πλέον ὁλοτελῶς τὸ προσωπεῖον, καὶ ἂν καὶ δὲν ἀνεκηρύχθη ἐπισήμως δικτάτωρ, ἀνέλαβεν ὅμως σιωπηλῶς δικτατορικὴν ἐξουσίαν. Ἐκδίδει διατάγματα, φέροντα τὸν συνήθη τύπον Ἰταλία καὶ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, λαμβάνει ἀντὶ ἀποδείξεων τὰς ἐν ταῖς δημοσίαις ἀποθήκαις ἐναποτεταμιευμένας πολεμικὰς ὕλας, ἐν ἑνὶ λόγῳ πράττει πᾶν ὅτι ἐπραττε πρὶν παραδώσῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Βίκτορα Ἐμμανουὴλ κατὰ τὸ 1860. Μετὰ τὴν εἰς Κατάνην εἴσοδόν του δὲν ἐδίστασε νὰ καταργήσῃ φόρους τινὰς νεωστὶ ἐπιβληθέντας ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ νὰ ὀνομάσῃ νομάρχην τῆς εἰρημένης πόλεως ἕνα τῶν ἐπιστηθιωτέρων φίλων του, τὸν Νικοτέραν. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσχημάτισε καὶ ὑπουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέθηκε τὴν διεύθυνσιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐπιφυλαξάμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν διεξαγωγὴν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀπὸ τῆς 6/18 αὐγούστου βασιλεὺς τῆς Σικελίας ὀνόματι μὲν εἶναι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, πράγματι δὲ ὁ Γαριβάλδης.

Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις κατεῖδε πλέον ὀφθαλμοφανῶς ὅτι εἶναι ἀνάγκη φαρμάκων ἡρωϊκῶν, ὅπως προληφθῇ ἡ ἐντελὴς τοῦ Βασιλείου ἀναστάτωσις. Ἡ κατάληψις τῆς Κατάνης ἔπεισεν αὐτὴν ὅτι ὁ Γαριβάλδης δὲν δύναται πλέον νὰ ἀφοπλισθῇ διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ ὅτι ἀνάγκη νὰ κατασταλῇ τὸ κίνημα, ἐφ' ὁιᾳδήποτε θυσίᾳ. Ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸς καθυπέβαλεν εἰς τὸν βασιλέα ἔκθεσιν, συμβουλεύων αὐτὸν νὰ θέσῃ τὴν Σικελίαν εἰς κατάστασιν πολιορκίας. «Ὁ Γαριβάλδης, λέγει τολμηρῶς ὁ Κ. Πεττίτης, ἀνεπέτασεν ἐν Σικελίᾳ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας. Τὸ ὑμέτερον ὄνομα καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἰταλίας χρησιμεύουσι μόνον, ὅπως καλύψωσι τὰ σχέδια τῆς εὐρωπαϊκῆς δημαγωγίας. Ἀφοῦ ὁ Γαριβάλδης ἔμεινε κωφὸς εἰς τὴν ὑμετέραν φωνὴν καὶ δὲν διστάζει νὰ προκαλέσῃ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, καθίσταται ἀναποφευκτον νὰ λάβωμεν δραστήρια μέτρα.» Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐγκρίνας τὴν πρότασιν τοῦ ὑπουργοῦ του, ἐδημοσίευσε διάταγμα δι' οὗ ἡ Σικελία κηρύσσεται εἰς κατάστασιν πολιορκίας, καταργεῖται ἡ ἐλευθεροτυπία, καὶ ἀνατίθεται εἰς τὸν στρατηγὸν Κούγιαν πᾶσα πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἐξουσία.

Συγχρόνως διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἀνεβάλλοντο αἱ Βουλαὶ, ὅπως ἡ κυβέρνησις ἔχῃ πλείονα ἐλευθερίαν εἰς τὰς ἐνεργείας της, διότι τὰ ληφθέντα μέτρα εἶναι τὸ προοίμιον ἄλλων σπουδαιοτέρων. Ἴσως μετὰ μικρὸν ὁ στρατιωτικὸς νόμος διακηρυχθῇ καὶ κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς χερσονήσου, διότι αἱ ἀρχαὶ διὰ τῶν νομίμων μέσων ἀδυνατοῦσι νὰ χαλιναγωγήσωσι τὰς παραφορὰς τοῦ λαοῦ. Θεωρεῖται δὲ ὡς βεβαιότατον ὅτι ὁ ναύαρχος Πέρσανος, οὗ τὸ ὄνομα ἐγένετο πασίγνωστον κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς Ἀγκῶνος, ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων· ὁ δὲ στρατηγὸς Κιαλδίνης τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐν Σικελίᾳ στρατοῦ. Ὁ νικητὴς τῆς Γαέτας καὶ τοῦ Καστελφιδάρδου ἀπέρχεται νὰ πολεμήσῃ τὸν νικητὴν τοῦ Καλαταφίμι καὶ τοῦ Βουλτούρνου! Τὰ βασιλικὰ στρατεύματα ὑπερτεροῦσι μὲν ἀναντιρρήτως κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐθελοντῶν, διότι λέγεται ὅτι συμποσοῦνται εἰς 60 τάγματα, ἤτοι εἰς 30,000 περίπου ἄνδρας. Ἀλλ' ἂν ὁ στρατὸς οὗτος, ὃν τὰ κυβερνητικὰ φύλλα παριστῶσιν ὡς πιστότατον, στέρξῃ νὰ στρέψῃ τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ὅστις μέχρι πρὸ μικροῦ ἐλατρεύετο ὡς ἠμίθεος, τοῦτο φαίνεται λίαν ἀμφίβολον. Λέγεται ὅτι περὶ τοὺς πενταχοσίους ἀξιωματικοὺς ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς προϊσταμένους των ὅτι προτιμῶσι νὰ δώσωσι τὰς παραιτήσεις των, ἢ νὰ πολεμήσωσι κατὰ τοῦ Γαριβάλδη. Ὁ δὲ στρατηγὸς Λαμάρμορας ἠναγκάσθη νὰ διαλύσῃ τὴν δύγγρικὴν λεγεῶνα, ὡς ἀποδεικνύουσαν φανερὰ τὰς πρὸς τὸν ἰταλὸν πατριώτην συμπαθείας της.

Ἐπειδὴ ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ Γαριβάλδη εἰσελθόντος εἰς Κατάνην, ἦτο νὰ κόψῃ τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα, μετὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο, αἱ περὶ τῶν διαβημάτων αὐτοῦ εἰδήσεις ἔρχονται ὑπέρ ποτε ἄλλοτε συγκεχυμέναι καὶ ἀμφίβολοι. Ὁ ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Ῥικόττην καὶ Μέλαν στρατὸς στρατοπεδεύει εἰς ὀλίγων ὡρῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Κατάνης· ὁ δὲ ἰταλικὸς στόλος, κατ' ἄλλους μὲν σταθμεύει εἰς τὸν λιμένα τῆς εἰρημένης πόλεως, κατ' ἄλλους δὲ εἶναι προσορμισμένος εἰς Τράπανι.

Τί δὲ πράττει ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων πρὸς ἀμοιβὴν κυβερνήσεως μὴ ὀπισθοχωρούσης οὐδ' ἐνώπιον τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπως σώσῃ τὴν γαλλικὴν συμμαχίαν; Μένει ἄνευδος, καὶ δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ παρεκκλίνῃ τῆς διαγεγραμμένης ὁδοῦ. Μόλις ἀμυδρά τινα σημεῖα εὐμενείας πρὸς τὴν Ἰταλίαν δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ὁ ὀξυδερκὴς ἀναγνώστης ἐκ τῆς πάλης ἥτις ὑφίσταται ἀπό τινος ὡς πρὸς τὰ ἰταλικὰ μεταξὺ τῶν ἡμιεπισήμων φύλλων καὶ τῆς ἀρτιγενοῦς ἐφημερίδος ἡ Γαλλία. Ἀποδοκιμάζουσα ἡ Συνταγματικὴ, κατ' ἀνωτέραν ἐντολὴν, τὴν πορείαν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὑποστηριζούσης τὴν ἐπ' ἄπειρον παράτασιν τῆς κατοχῆς, λέγει μὲν ὅτι ἡ γαλλικὴ σημαία δὲν δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον ἀπειλῶν, ἀλλὰ παρατηρεῖ εὐλόγως ὅτι, ἡ καταστροφὴ ὀλίγων παραφρόνων εἶναι σκληρὰ ἀνάγκη ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῆς τιμῆς, ἀλλ' ὄχι λύσις, καὶ ὅτι το πολιτικὸν ζῆμα μένει πάντοτε ἄθικτον. Τοῦτο δὲ, συνδυαζόμενον μὲ ὅσα πρὸ μικροῦ ἔλεγεν ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς, διαψεύδουσα ὅτι ὁ Κ. Λαβαλέττης ἠγγυήθη τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας του εἰς τὸν Πάπαν, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις δὲν συμμερίζεται τὸ πρόγραμμα τοῦ Κ. Λαγερονιέρου, καὶ ὅτι ἂν σήμερον διατηρῇ τὰ πράγματα ὡς ἔχουσι, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν σκέπτεται καὶ περὶ θεραπείας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ.

Ἐξύπνησεν. Εὑρέθη παχωμένος. Ἄνεμος ψυχρὸς, ὡς ὁ ἄνεμος τῆς πρωΐας, ἔσερε τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἀνοικτόν. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβεσθῆ. Τὸ κηρίον ἠγγίζεν εἰς τὸ τέλος του. Ἦτον ἀκόμη σκοτεινὴ ἡ νύξ. Ἠγέρθη, κατηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον. Ἄστρα δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου του ἐφαίνετο ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας καὶ ὁ δρόμος. Ἤκουές τις καὶ βαρὺς κρότος, αἰφνιδίως ἀντηχήσας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπέσυρε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Εἶδε κάτωθεν του δύο ἐρυθροὺς ἀστέρας, αἱ ἀκτῖνες τῶν ὁποίων ἐμηκύνοντο καὶ ἐβραχύνοντο παραδόξως ἐντὸς τῆς σκοτίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διανοιά του δὲν ἦτον εἰσέτι ἀπηλλαγμένη ἐντελῶς ἐκ τῆς σκιᾶς τῶν ὀνείρων, — Παράδοξον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ἔχει. Τώρα τὰ ἄστρα εἶναι εἰς τὴν γῆν.

Ἀλλ' ὁ σκοτασμὸς του διελύθη, ὅταν δεύτερός τις κρότος ὅμοιος τοῦ πρώτου ἀκουσθείς, τὸν ἐξύπνησεν ἐντελῶς· παρετήρησε καλλίτερον, καὶ διέκρινεν ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα ἄστρα ἦσαν τὰ φανάρια ἑνὸς ἀχήματος, τὸ ὁποῖον ἤρχετο πρὸς τὴν οἰκίαν του. Μετ' ὀλίγον, εἶδεν ὅτι τὸ ἄχημα τοῦτο ἐσύρετο ὑφ' ἑνὸς λευκοῦ ἵππου μικροῦ ἀναστήματος. Ὁ κρότος τὸν ὁποῖον ἤκουσε πρὶν, ἦτον ὁ τῶν τροχῶν καὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

— Τί ἄχημα νὰ ἦναι αὐτό; εἶπε κατὰ νοῦν. Τόσον πρωΐ, ποῖος ἀρά γε νὰ ἔρχεται!

Ἐκεῖ, ἀκούει, καὶ κτυπῶν ἔξωθεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου του. Φρίττει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· κράζει μὲ τρομερὰν φωνὴν, — Ποῖος εἶναι;

— Ἐγὼ, κύριε δήμαρχε, ἀποκρίνεται ἔξωθεν μία φωνή.

Ἀναγνωρίζει τὴν φωνὴν τῆς γραΐας θυρωροῦ του.

— Τί εἶναι; ἐρωτᾶ.

— Αὐθέντη κύριε δήμαρχε, εἶναι κοντὰ πέντε ὧραις, πρωΐ.

— Καὶ τί, ἂν ἦναι πέντε ὧραις;

— Ἦλθε τὸ ἁμάξι.

— Ποῖο ἁμάξι;

— Τὸ ἁμάξι ὁποῦ παραγγείλετε. Ἕνα ἁμάξι δὲν παραγγείλετε;

— Ἀμάξι; ἔχ.

— Ξεύρω κ' ἐγώ; ὁ ἁμαξᾶς λέγει ὅτι τὸ ἔφερε διὰ τὸν αὐθέντη τὸν κύριον δήμαρχον.

-- Ποῖος ἁμαξᾶς;

-- Ὁ ἁμαξᾶς τοῦ μαστρο-Σκωφλιοῦ.

-- Τοῦ μαστρο-Σκωφλιοῦ;

Τὸ ὄνομα τοῦτο τὸν ἐπτόησεν, ὡς ἂν διέβαινεν ἐμπροσθεν τῶν ὀμμάτων του ἀστραπή.

-- Ἄ, ναί! εἶπε, τοῦ μαστρο-Σκωφλιοῦ!

Ἐὰν τὸν ἔβλεπεν ἡ γραῖα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, θὰ τὸν ἐρωτοῦσε. Ἐσώπησεν ἀρκετὰς στιγμάς. Παρετήρει ὡς παραλογισμένος τὸ φῶς, καὶ λαμβάνων περὶς τῆς θρυαλλίδος τὸ ἀναλελυμένον κηρίον, τὸ ἔτριβε ζέον εἰς τοὺς δακτύλους του. Ἡ γραῖα ἐν τούτοις ἐπερίμενε.

— Τί νὰ τὸν εἰπῶ, αὐθέντη κύριε δήμαρχε; ἐτόλμησεν ἐκ νέου νὰ ἐρωτήσῃ.

-- Καλὰ, εἰπέ τον· καταβαίνω.

Ε'. — Προσκόμματα.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὁ τακτικὸς ταχυδρόμος, ὁ ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ Ἀρράσου κατὰ πᾶσαν νύκτα περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἤτοι μετὰ τὴν ἐκεῖθεν διάβασιν τοῦ τακτικοῦ ταχυδρόμου τῶν Παρισίων, ἔφθανεν εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ... ὀλίγον πρὸ τῶν πέντε ὡρῶν τῆς πρωΐας. Ἐρχόμενος κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα διὰ τοῦ δρόμου τοῦ Ἐσδεινίου, συνεκρούσθη εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ὁδοῦ, τὴν στεγηλὴν καθ' ἣν εἰσήρχετο εἰς τὴν πόλιν, μ' ἐν μικρὸν ὄχημα συρόμενον ὑφ' ἑνὸς λευκοῦ ἵππου, καὶ τρέχον κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ἐκάθητο δὲ εἰς τὸ μικρὸν ὄχημα τοῦτο ἄνθρωπός τις περιτυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του. Ὁ τροχὸς τοῦ ὀχήματός του ἐκτυπήθη βαρέως· ὁ ταχυδρόμος ἔκραξε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον νὰ σταθῇ, ἀλλ' ὁ ὁδοιπόρος δὲν ἤκουσε, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐλαύνων τὸν ἵππον του μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα.

-- Διαβολεμένην 'βίαν ποίεπει νὰ τὴν ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ταχυδρόμος.

Ὁ δρομαῖος ὁδοιπόρος οὗτος ἦτον ὁ ἄξιος οἰκτιρμοῦ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἴδομεν πρὸ μικροῦ, ἠθικῶς κατασπαρασσόμενον.

Ποῦ κατηυθύνετο; διατί ἔσπευδε τόσον; Δὲν ἤξευρεν οὐδ' αὐτός. Βεβαίως ἀπήρχετο εἰς τὸ "Ἀρρασον· ἀλλ' ἴσως καὶ ἀλλαχόσε. Τὸ ἠθέλησε ἐκ διαλειμμάτων, καὶ τὸν ἤρχετο ῥίγος. Προέβαινεν ἐντὸς τῆς νυκτὸς, ὡς εἰς βάραθρον. Πρᾶγμα τι τὸν προσώθει, καὶ πρᾶγμα τι τὸν ἀπέσυρε. Τί διέτρεχεν ἐντός του, κάνεις δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ, καὶ ὅλοι τὸ ,καταλαμβάνουσι. Ποῖος ἄνθρωπος, ἅπαξ τοὐλάχιστον ἐπὶ ζωῆς του, δὲν εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἀγνώστου σπήλαιον;

Ἄλλως τε, οὐδ' εἶχεν ἀποφασίσει ἀκόμη τίποτε. Τίποτε ὁριστικὸν ἐν τῇ συνειδήσει του. Ἦτον καὶ τώρα ἀμφίῤῥοπος, ἀναποφάσιστος, καθὼς εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν.

Διατί ἀπήρχετο εἰς τὸ "Ἀρρασον; Ἂς ὑπάγω ἔλεγε· ὁπωσδήποτε, ἂς ἴδω τὰ πράγματα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου· νὰ καταλάβω τί τρέχει; τί θὰ συμβῇ· νὰ κρίνω ἰδίοις ὄμμασι, καὶ τότε ἀποφασίζω· μακρόθεν τὰ πράγματα φαίνονται πάντοτε βουνά· νὰ ἴδωμεν, ἴσως αὐτὸς ὁ Γιαστούρας εἶναι τοιοῦτο κάνενας ἄθλιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀρχὴ ἴδω, ἡ συνείδησίς μου θ' ἀνεκουφίζετο πολὺ ἀν τὸν ἄφνω νὰ ὑπάγῃ ἀντ' ἐμοῦ εἰς τὸ κάτεργον· κίνδυνον κάνένα δὲν τρέχω· ναί, θὰ εἶναι ἐκεῖ ὁ Ἰαβέρης, καὶ αὐτὸς ὁ Λεγόμενος Πρεβεστᾶς, ὁ Βρωμοσπιτάκης καὶ ὁ Ἠλιθιμάνας, παλαιοὶ κατάδικοι, οἵτινες λέγουν ὅτι μ' ἐγνώρισαν ἀλ-

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 362 Β τῆς «Ἡμέρας.»

Παρετήρησαν βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ὅτι καιρὸν ἤδη στερούμεθα εἰδήσεων περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρωπαϊκοῦ συνεδρίου· τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι, μετὰ τὴν τετάρτην συνδιάσκεψιν, ὅπου κατεδείχθη τόσον σαφῶς ἡ μεταξὺ τῶν Δυνάμεων ἐπικρατοῦσα διαφωνία, δὲν συνῆλθον πλέον οἱ εὐρωπαῖοι, πρεσβευταί, ἑκάστοῦ αὐτῶν περιμένοντος νεωτέρας ὁδηγίας παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας διεμαρτυρήθησαν ἐντόνως κατὰ τῆς βαθμιαίας ἀποστολῆς πεντακισχιλίων περίπου ἀνδρῶν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Βελιγραδίου, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς παράβασιν τῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνδιασκέψεων τεθέντων προνταγκτικῶν ὅρων. Ἀλλὰ συγχρόνως δὲν παύουσι προτρέποντες τὸν ἡγεμόνα Μιχαὴλ νὰ μὴ παρεκκλίνῃ τῆς διαγεγραμμένης ὁδοῦ, καὶ νὰ δείξῃ μέχρι τέλους τὴν αὐτὴν σύνεσιν καὶ μετριοπάθειαν. Πρέπει ἀληθῶς νὰ ἀποθαύσωμεν ὑπερφυσικὰς ἰδιότητας εἰς τὴν διπλωματίαν, ἐὰν εὕρῃ τὸν τρόπον νὰ συμβιβάσῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα πᾶς ἀνθρωπίνως σκεπτόμενος ἀναγκαίζεται νὰ ὁμολογήσῃ ἀσυμβίβαστα. Ἡ Τουρκία μένει ἀμετάπειστος ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ φρουρίου τοῦ Βελιγραδίου, μᾶλις στέργουσα νὰ θυσιάσῃ τινὰ τῶν ἀσημαντοτέρων φρουρίων, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῷ ῥητῷ ὅρῳ τοῦ νὰ ὀχυρώσῃ ἔτι μᾶλλον τὸ ἀσφαλίζον τὴν κατοχὴν τῆς σερβικῆς πρωτευούσης, ζητοῦσα, ὡς γνωστὸν, πρὸς ἀποζημίωσιν, νὰ κατεδαφισθῇ τὸ μικτὸν λεγόμενον τμῆμα τῆς πόλεως, ὅπως ἀνεγείρῃ ὀχυρώματα πέριξ τοῦ φρουρίου, πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν. Ἡ Σερβία ἀφ' ἑτέρου, ὄχι μόνον οὐδὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ περὶ νέων ὀχυρωμάτων, ἀλλὰ δὲν θέλει τοῦ λοιποῦ νὰ ἀνεχθῇ οὐδὲ ἴχνος τῶν ὑπαρχόντων.

Ἀμφότεροι οἱ ἀντίπαλοι ἔχουσι κρατεροὺς καὶ ἀνεδότους σύμμαχους· ἡ μὲν Σερβία τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἡ δὲ Πύλη τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ Ἀγγλία, ὄχι μόνον διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου της συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τῶν προτάσεων τοῦ Ἀλὴ πασσᾶ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἐπισήμων αὐτῆς ὀργάνων κηρύττει εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς ὅτι οὐδὲν αὐτῶν δικαιότερον, καὶ ὅτι μέχρι τέλους θὰ κατισχύσῃ πιθανότατα ἡ δικαιοσύνη πάσης ἑνόμου ἀποπειρήσεως. Ὁ Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος ῥίπτει καὶ πάλιν λίθον καταδίκης κατὰ τῶν χριστιανικῶν λαῶν, περιλαμβάνων ἐν τῷ αὐτῷ ἀναθέματι καὶ Σερβίαν καὶ Μαυροβούνιον, καὶ ἀγαλλόμενος ὅτι κατέπεσεν ἡ ἀνεξαρτησία τῆς μικρᾶς ταύτης ἡγεμονίας, ἀπαλλαγέντος τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου μιᾶς τῶν σπουδαιοτέρων μειμνῶν τῆς βασιλείας του. Ἐὰν, λέγει, δὲν ἐπιτραπῇ εἰς τὴν Πύλην νὰ ἀνεγείρῃ ὀχυρώματα πέριξ τοῦ φρουρίου τοῦ Βελιγραδίου, τότε σιωπηλῶς ἐγκρίνεται νὰ διατελῇ τοῦτο ἐν διηνεκεῖ καταστάσει πολιορκίας. Καὶ ἔπειτα πρὸς τί ὅλος αὐτὸς ὁ πάταγος περὶ τῶν καταπιέσεων ἃς ὑφίστανται δῆθεν οἱ χριστιανοί; Ὁ Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος ἀποφαίνεται δημοτελῶς, ὅτι ἡ καλλιτέρα κυβέρνησις ἤτις θύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, εἶναι ἡ τουρκικὴ, καὶ ὅτι ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆς πρὸς πάσας τὰς ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν της ἐθνικότητας καὶ θρησκείας εἶναι ὑπερτέρα παντὸς ἐπαίνου. Πρὸ τινων ἡμερῶν, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται, τὸ αὐτὸ φύλλον ἐδημηγόρει ὑπὲρ τοῦ πελάτου του· ἀναφέρον ῥητὰ τοῦ εὐαγγελίου· σήμερον ἀναδίφει καὶ τὰς δέλτους τῆς πολιτικῆς, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως λύει τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, ἀποφαινόμενον ὅτι εἶναι ἐδύνατον νὰ εὑρεθῇ κυβέρνησις κρείττων τῆς τουρκικῆς, ὅπως ἐγκαθιδρυθῇ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Εἶναι ἀληθῶς ἄπορον πῶς ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἔθνει δύναται νὰ ὑπάρχῃ τόση εὐλάβεια πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς ἐλευθερίας, συνηνωμένη μὲ ἀρχὰς τοιαύτης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς!

Αἱ βιεννεῖαι ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν κατ' αὐτὰς τὸ περιεχόμενον τῆς διαμαρτυρήσεως τοῦ Φραγκίσκου Β' κατὰ τῆς πράξεως τῆς Ῥωσσίας, ἀναγνωρισάσης τὸ ἰταλικὸν βασίλειον. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξεδόθη ἐκ Ῥώμης τὴν (19) 1 ἰουλίου καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἱππότην Ῥεγίναν, τὸν πρῶην πρέσβυν τῆς Νεαπόλεως εἰς Πετρούπολιν. Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς λέγει ἐν τῇ διακοινώσει ταύτῃ ὅτι ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Ῥωσσία ἔμελλε νὰ ἦναι ἡ τελευταία τῶν δυνάμεων αἵτινες θὰ ἐκδίδον εἰς παραχωρήσεις πρὸς μίαν ὑπερισχύσαν ἐπανάστασιν· διότι ἡ Ῥωσσία, ἑνέκα τῆς ἀποστάσεώς της ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ τῆς ὀλιγότητος τῶν ἀμοιβαίων συμφερόντων μετ' αὐτῆς, ὁπὸς δὲ καὶ ὡς τυγχάνουσα ἐλευθέρα ἀπὸ ἐσωτερικῶν προσωθήσεων, δὲν εἶχε χρείαν νὰ κατέλθῃ εἰς τοιαύτην πράξιν. Ἀναμιμνήσκει δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι πρῶτος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, ἀποδοκιμάσας τὰς ἀνηκούστους ἀποπείρας τῆς σαρδικῆς κυβερνήσεως, εἶχεν ἀνακαλέσει τὸν ἐν Τουρίνῳ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ· ἀναφέρει τὸν κριμαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν τότε διαγωγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Φερδινάνδου, ὅστις ἐπροτίμησε νὰ ἐπισύρῃ μᾶλλον τὴν ἔχθραν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, παρὰ νὰ στέρξῃ εἰς πράξίν τινα κατὰ Ῥωσσίας· παρατηρεῖ ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις τῆς Ῥωσσίας δὲν εἶχε κανένα λόγον ὅπως ἀλλάξῃ πολιτικὴν ἀπέναντι τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὅστις ἐπικρατεῖ δύο ἤδη ἔτη ἐν Νεαπόλει, καὶ τέλος κηρύττει ὅτι, ὁποιαδήποτε τύχη καὶ ἂν περιμένῃ αὐτὸν τε καὶ τὴν πατρίδα του, ἔχει τὰς πεποιθήσεις του εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν, καὶ χρεωστεῖ νὰ ἐπιφυλάττῃ τὰ δικαιώματά του, τὰ τῶν ἀπογόνων του, καὶ τὰ τῶν λαῶν του. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως ἐπετράπη νὰ δώσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα Γορτσακὼφ ἀντίγραφον ταύτης τῆς διακοινώσεως.

Κατὰ δὲ τὸν ἐκ Ῥώμης ἀνταποκριτὴν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Αὐγούστης, ὁ Φραγκίσκος β', ἅμα μαθὼν τὴν ὑπὸ τῆς Ῥωσσίας ἀναγνώρισιν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰταλίας, ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς ἠθέλησεν εὐθὺς νὰ τηλεγραφήσῃ πρὸς τὸν ἐν Πετρουπόλει ἀντιπρόσωπόν του νὰ ζητήσῃ τὰ διαβατήριά του· ἀλλ' ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ῥωσσίας, πρίγκηψ Βολκούκης, ὅστις ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ὢν διαπεπιστευμένος παρὰ τῷ ἐκπτώτῳ βασιλεῖ, κατέπεισεν αὐτὸν νὰ μεταβάλῃ ἀπόφασιν, παραστήσας ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος, συνάψας ἐκ νέου σχέσεις μετὰ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, δὲν ἔπαυσεν ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων αἰσθημάτων πρὸς τὴν βερβονικὴν δυναστείαν, καὶ ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, ἐὰν ποτε συγκροτηθῇ εὐρωπαϊκὸν συνέδριον.

ΧΕΙΡ ΘΕΟΥ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΥΧΑΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

(Ἴδε ἀριθ. 162—Β.)

Ὅσα προείπομεν δὲν εἶναι ὁ μόνος καρπὸς ὃν ἡ διαίρεσις τῶν Ἐκκλησιῶν παρήγαγεν εἰς τοὺς ἀνατολικοὺς χριστιανούς· ἀλλὰ διατηροῦνται καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ σπουδαιότατα, δι' ὧν ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διακρίνεται μέχρι σήμερον ἀπὸ τῆς τῶν Λατίνων. Ἐὰν πρὸς τούτοις εἴπω καὶ τὸν ἔρωτα αὐτῶν πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων καὶ πρὸς τὸν πολιτισμὸν, φρονῶ καὶ τοῦτο ὡς κυριωτατατον καὶ πλείστην περιποιοῦν εἰς αὐτοὺς τιμὴν· διότι ἡ σοφία ἐφ' ἧ διέπρεψαν ἀείποτε οἱ ἱεράρχαι τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἤνθη ἰδίως μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε σκότος βαθὺ κατεκάλυπτε τὴν Δύσιν ἅπασαν (1). Διὰ τῆς παιδείας ταύτης ἠδυνήθησαν νὰ τηρήσωσιν ἀνόθευτον τὸ δόγμα αὐτῶν. Καὶ, εἰς τὰς ἡμετέρας δὲ χώρας ἐν Εὐρώπῃ, ἡ ἑλληνικὴ παιδεία διεσκέδασε τέλος τὴν ἀχλὺν τῆς ἀμαθείας, χάρις εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐξωσθέντας ἀπὸ τῆς πατρίδος των, καὶ ἐξύπνησε τοὺς νόας τοῦ Βεσσαλίε, τοῦ Ἀγρικόλα, τοῦ Ἐράσμου, τοῦ Ῥευκλίνου, τοῦ Δουθήρου, τοῦ Σβιγγλίου, τῶν βελτιωσάντων τὴν κατάστασιν τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπαριθμῶν τὰς ἀρετὰς αἵτινες καθωράϊσαν ἀείποτε τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, δὲν δύναμαι νὰ παρασιωπήσω καὶ τὴν ἠπιότητα καὶ τὸ φιλάδελφον αἴσθημα αὐτῆς π ρὸς τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ποίμνας, ἀρετὰς ἐν παντὶ καιρῷ ἀχωρίστους ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, καὶ βαθύτατα σεβομένη τὸ δόγμα αὐτῆς, καὶ γενναίως ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπερμαχοῦσα, δὲν ἐλησμόνει ἐνταῦθα τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην, δὲν ἐθεώρει ἐν ὑπερῥρονήσει, οὐδὲ πρὸς ἔρβαλεν ὀνειδιστικῶς ἅπαντας τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς, ἀλλ' ἀνείχετο καὶ αἰδεῖτο τοὺς μὴ ὁμοδοξούντας μετ' αὐτῆς, καὶ οὕτω παρεῖχε τὸ παράδειγμα ἀνεχείας ὄντως χριστιανικῆς, εἰς καιροὺς καθ' οὓς οἱ ἄλλοι χριστιανοί, ἔτι καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι, οὐ μόνον οὐδόλως ἐξετίμων αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ κατεδίκαζον τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Τὸ δὲ ἀξιώτερον λόγου, καθ' ἡμᾶς, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ παρακελεύει ἕκαστον νὰ δοξάσῃ τὴν θείαν πρόνοιαν ἤτις ἐδηλώθη ἐν τῷ χωρισμῷ τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ μακαρίσῃ τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι ὅτι αὕτη ἀφῆκεν ἕκαστον ἐν παντὶ καιρῷ ἐλεύθερον ν' ἀναγινώσκῃ τὰς ἱερὰς Γραφάς. Ἄλλοι μὲν ἔκλεισαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν θείαν ταύτην πηγὴν τῆς γνώσεως τῆς πίστεως, ἀφῆρεσαν ἀπὸ των πιστῶν τὸν κανόνα τοῦτον τοῦ χριστιανικοῦ βίου, ἀπαγορεύσαντες τὰς μεταφράσεις τῶν ἱερῶν Γραφῶν· ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἀλλοτρία εἰς τὴν τοιαύτην ἀνομίαν. Αὕτη ἔθετο ἐπὶ πᾶσι τὸ κύριος τοῦ Εὐαγγελίου ἐν παντὶ καιρῷ· αὕτη ὄχι μόνον ἐπιτρέπει εἰς ἅπαντας τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει αὐτὴν, καὶ τὴν διευκολύνει διὰ νέων μεταφράσεων. Ἰδοὺ ἡ τιμαλφεστέρα καὶ μία τῶν ἱερωτέρων κληρονομιῶν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν δ' ἔχῃ κηλίδάς τινας (2), ἀφοῦ τὸ κῦρος καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἱερᾶς Γραφῆς εἶναι παρ' αὐτῇ σεβαστὰ καὶ παραδεδεγμένα ἔχει ἐνώπιόν της ἠνεωγμένην τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁποίας θα προβῇ, ὡς προβαίνει, εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν τελειότητα.

Ἄρα ὁ χωρισμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπέβη εἰς καλὸν τῶν ἀνατολικῶν χριστιανῶν. Τεκμήριον δὲ ὅτι ἐντελῶς ἐκτιμῶσι τὰς ὠφελείας ταύτας, ἔχομεν τοὺς λόγους Ἕλληνός τινος τοῦ ὠδεκάτου αἰῶνος· «Ἐὰν ὁ ῥωμαῖος ποντίφηξ, ἔλεγεν ὁ ἐπίσκοπος Νικομηδείας Νικήτας πρὸς τὸν λατίνον ἔξαρχον, ἐὰν ὁ ῥωμαῖος ποντίφηξ ἤθελεν, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὑπερηφάνου θρόνου του, νὰ μᾶς ὑπαγορεύσῃ καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἡ βίᾳ πρὸς ἡμᾶς τοὺς νόμους του ἀγερῴχως· ἐὰν ἤξιου νὰ ὑπάρχῃ κριτὴς ἡμῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, μάλιστα δὲ νὰ ἔχῃ ἐφ' ἡμῶν κυριότητα, ὄχι μὲ τὴν ἡμετέραν συγκατάθεσιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ δοκοῦν εἰς αὐτὸν, τότε πῶς θὰ ὑπῆρχον ἀδελφικαὶ ἢ πατρικαὶ σχέσεις; Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπομένῃ τοῦτο ἀδιαλείπτως ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον; «Τοὺς Λατίνους ὀφείλομεν νὰ θεωρῶμεν ὡς ἀδελφοὺς, ἐὰν καὶ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν καὶ ἀμάθειαν αὐτῶν ἐπλανήθησαν ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ· διότι δὲν θύναται τις ν' ἀπαιτῇ ἐκ χυδαίων λαῶν τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν (περὶ τὰς ἰδέας καὶ ἐκφράσεις) ἣν δικαίως πρέπει ν' ἀπαιτῶμεν ἐκ τῶν πεπαιδευμένων Ἑλλήνων. (Ἴδε ἐν τοῖς Μνημείοις τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Κοτελιέρου, τὴν ἐπιστολὴν. Τόμ. Β', σελ. 155.) Θεοῦλακτος ὁ Βούλγαρις ἐξηγεῖ τὴν ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐκτροπὴν τῶν Λατίνων ὡς πρὸς τὴν ἐκπορευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς προελθοῦσαν καὶ ἐκ τῆς μὴ ἀκριβείας τῶν ἰδεῶν παρὰ Λατίνοις, μὴ γινώσκουσι διὰ τὴν ἀμάθειαν αὐτῶν νὰ διακρίνωσι τὴν διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πρόσκαιρον τοῦ Πνεύματος ἐπὶ τῶν ἀποστόλων ἐπιφοίτησιν, ἀπὸ τῆς ἀϊδίου ἐκπορεύσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πατρός. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Λατῖνοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ὁμολόγουν ὅτι ὑπερεῖχον αὐτῶν κατὰ τὴν παιδείαν οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι δὲν ἐξετίμων τὴν παιδείαν αὐτῆν. Ἐπὶ τῆς βαρβάρου πορθήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν τετάρτην σταυροφορίαν, οἱ Λατῖνοι ἔβριπτον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ κειμήλια τῆς παλαιᾶς καὶ νεωτέρας φιλοσοφίας τῶν Ἑλλήνων, ὡς πράγματα μηδεμίαν ἔχοντα ἀξίαν, καὶ ἀπεκάλουν τοὺς Ἕλληνας χλευαστικῶς ἔθνος λογίων· «ὡς γραμματέας ἡμᾶς ὠνομάζοντες» λέγει ὁ Νικόλαος Χωνιάτης, σελ. 314, ἐκδ. τῆς Βενετίας.

(1) Μία τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν ὅλων τῶν ἐπινοήσεων καὶ καταχρήσεων τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρχεν ἀναντιῤῥήτως τὸ βαθὺ σκότος τῆς ἀμαθείας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκαλύπτετο ἡ Δύσις κατ' ἐκείνους τοὺς καιρούς.

(2) Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ὁπωσδήποτε διαμαρτυρόμενος. -- Σημ. τῆς Ἡμέρας.

λὰ βέβαια δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς σήμερον. Εἶμαι ἀκόμη κύριος τέλος πάντων νὰ φανερωθῶ, ἢ νὰ μὴ φανερωθῶ.

Αὐτὴ ἡ ἔδεα τὸν ἔκανε παρήγορος. Κατὰ βάθος, θὰ ἐπρόπτιμα βέβαια νὰ μὴ ἐπροφύσετο εἰς τὸ Ἄρβασον. Ἀλλ' ἔμως ἐπρεπέτο.

Ἐντὸς τῶν σκέψεών του ἐμάστιζεν ἀλτικόπους τὸν ἵππον, ὅστις ἐπροχώρει θαυμαστῶς, μὲ ταχὺ βῆμα καὶ τακτικόν. Ἀλλὰ καθόσον τὸ ὄχημα ἐπροχώρει, αὐτὸς ἠσθάνετό τι ἐντὸς του ἐπιπεθρομοῦν. Περὶ τὸ κυκλογὲς εὐρίσκετο εἰς τὴν πεδιάδα· μίαν πεδιάδα ἀνοικτὴν ἡ πέλις Μ. ἐπὶ Μ . . . εἶχε μείνει μακρὰν, ὀπίσω του. Εἶδε τὸν ὑποφώσκοντα ὀρίζοντα· εἶδε, χωρὶς νὰ τὰς παρατηρῇ, διερχομένας πρὸ τῶν ὀμμάτων του ὅλας τὰς ψυχρὰς μορφὰς τῆς χειμερινῆς αὐγῆς. Ἔχει καὶ ἡ ποιία τὰ φάσματα αὐτῆς, ὡς ἡ ἑσπέρα. Δὲν τὰ ἔβλεπεν, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ του, τὰ μελανὰ ἐκεῖνα σχήματα τῶν δένδρων καὶ τὸν περὶξ λόφον ἀποτείλων ἐπὶ τῆς ἠρεμισμένης ψυχῆς του, ὅλα οἰδὰ τι πένθιμον καὶ ἀπαίσιον. Ὁσάκις διέβαινεν ἔμπροσθεν οἰκίσκου τινος, ἐξ ἐκείνων τῶν μεμαγνωμένων σίτινες κεῖνται ἑνίοτε ἐπὶ τῶν ὁρίμων, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· Καὶ ὅμως αὐτοὶ μέσα εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι κοιμῶνται. Ὁ κτύπος τῶν βημάτων τοῦ ἵππου, τὰ κωδώνια τῶν φαλάρων του, οἱ τροχοὶ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἀπρέλλουν θόρυβόν τινα γαλήνιον καὶ μονότονον. Αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα εἶναι τερπνότατα ὅταν τυγχάνῃ τις εὔθυμος, καὶ εἶναι πενθιμώτατα ὅταν τυγχάνῃ τεθλιμμένος.

Ἦτον πλέον ἡμέρα ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ Ἐδείνιον· ἐκεῖ ἐστάθη ἐνώπιον ἑνὸς ξενοδοχείου, διὰ ν' ἀφίσῃ τὸν ἵππον του ν' ἀναπαύσῃ, καὶ νὰ φάγῃ τὴν βρώμην του. Τὸ ἐξαίρετον ζῶον τοῦτο διήνυσε πέντε λεύγας ἐντὸς δύο ὡρῶν, καὶ δὲν εἶχε ῥανίδα ἱδρώτος ἐπὶ τῶν νώτων του. Ἦτον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχουσι μεγάλην μὲν κεφαλὴν, μεγάλην κεῖλίαν καὶ ὄχι ἀρκετὸν κυχένα, ἀλλὰ στῆθος ἀνοικτὸν, γλουτοὺς εὐρεῖς, κνήμας ξηρὰς καὶ λεπτὰς, καὶ στερεὸς πέδας· γένος ἄσχημον, ἀλλ' εὔρωστον καὶ ὀγτεῖ.

Αὐτὸς ὁ τίτος δὲν κατέβη ἀπὸ τοῦ ὀχήματος. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ λατίνου, ὅστις ἔφερε τὴν βρώμην, ἔκυψεν κίτρινος καὶ παρετήρησε κασῶς τὸν ἀριστερὸν τροχόν.

-- Ἔχεις ἀκόμη, αὐθεντικὸ, νὰ κάμῃς ὁρόμον πολὺν μὲ αὐτὸ τὸ ἅμαξι; ἠρώτησε.

-- Διατί ἐρωτᾷς;

--Ἔρχεσαι ἀπὸ μακράν; ἠρώτησεν ὁ αὐτὸς ὑπηρέτης.

-- Πέντε λεύγας ἀπ' ἐδῶ.

—Ἀ!

-- Τί θὰ εἰπῇ, ἀ;

Ὁ ὑπηρέτης ἔκυψεν ἐκ νέου, ἔμειτε διὰ μίαν στιγμὴν σιωπηλὸς, μὲ τὸ ὄμμα εἰς τὸν τροχὸν προσηλωμένον, ἔπειτα δὲ ἀνεγερθείς, -- Ἔνας τροχὸς, ἀπήντησεν, εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, νὰ κάμῃ πέντε λευγῶν δρόμον . . . ἐμπορεῖ· ἀλλ' ἀκόμη νὰ κάμῃ ἑνὸς τετάρτου τῆς λεύγας δρόμον, δὲν θὰ ἐμπορέσῃ βέβαια.

-- Τί λέγεις; εἶπεν ὁ ἐδοιπόρος πεθήσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης.

-- Λέγω πῶς εἶναι θαῦμα, αὐθεντικὸ, νὰ ἔκαμες πέντε λεύγας, χωρὶς νὰ πέσῃς ἀπὸ τὸ ἅμαξι. Κύτταξε.

Τοῦντι, ὁ τροχὸς ἦτον πολὺ βεβλαμμένος. Ὁ κτύπος τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης εἶχε σχίσει δύο τῶν ἀκτίνων, καὶ συντρίψει τὴν τόρμην, ὥστε τὸ περικύκλιον αὐτῆς δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ κρατήσῃ τὸν κοχλίαν.

-- Εἰπέ μας, καλὸ παιδί, ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην του στοῦλου, ἔχει ἐδῶ κανένα τροχοποιόν;

-- Ἀμ' πῶς δὲν ἔχει;

-- Κάμε μας τὴν χάριν νὰ πᾷς νὰ τὸν κράξῃς.

-- Νὰ, εἶναι ἐκεῖ· δύο πατήματα. Αἴ! μαστρο-Βουργαλὲ!

Ὁ μαστρο-Βουργαλὲς ὁ τροχοποιὸς, ἔστατο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του. Ἤλθε λοιπὸν, καὶ ἐξετάσας τὸν τροχὸν, ἔκαμε τὸν μορφασμὸν χειρουργοῦ, ὅστις παρατηρεῖ τεθραυσμένον τὸ σκέλος.

-- Ἐμπορεῖς νὰ διορθώσῃς αὐτὸν τὸν τροχὸν, μίαν στιγμὴν;

-- Ἔως αὐριον τὸ πρωΐ· δὲν ἐμπορεῖ ταχύτερα· εἶναι μιᾶς ἡμέρας δουλειά. Ἔχει βία νὰ φύγῃ τὸ αὐθεντικό;

-- Πολὺ βιάζομαι. Εἰς μίαν ὥραν πρέπει πάλιν νὰ ἔμβω καθ' ὁδὸν. Τὸ βραδύτερον εἰς μίαν ὥραν.

-- Εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον.

-- Ἂς ἦναι εἰς δύο ὥρας. Σὲ πληρώνω ὅ,τι θέλῃς.

-- Τί νὰ πληρώσῃς! δὲν εἶναι τοῦτο· σήμερον εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ. Ἐκεῖνο χρειάζεται κατεύθυνσις δύο ἀκτίνων, καὶ κατεύθυνσις παραξονίτη. Ἕως αὐριον τὸ πρωὶ γίνεται.

-- Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι δὲν ἐμπορῶ νὰ περιμείνω ἕως αὔριον. Ἄκουσε· εἶσαι τροχοποιὸς θὰ ἔχῃς τροχοὺς ἑτοίμους· ἀν, ἀντὶ νὰ διορθώσῃς τοῦτον, ἔβαλλες εἰς τὸν τόπον του ἄλλον κάνένα, ὅστις νὰ ταιριάζῃ; Θὰ τὸν ἠγόραζα.

-- Δὲν ἔχω κανένα νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸν ἄλλον τὸν τροχὸ τοῦ ἁμαξιοῦ.

-- Τότε λοιπὸν, πώλησέ μου δύο τροχούς.

-- Οἱ δύο τροχοὶ πάγει καλὰ, ἀλλὰ πρέπει καὶ ὁ ἄξωνας νὰ ἦναι ταιριαστός.

-- Κύτταξε λοιπὸν, δοκίμασε.

-- Ἀμ' τί νὰ δοκιμάσω, ὁποῦ ἐμένα οἱ τροχοί μου εἶναι δι' ἁμάξια φορτηγά. Ἐδῶ εἶναι πτωχὸς ὁ τόπος μας.

-- Δὲν ἔχεις νὰ μὲ δανείσῃς κανὲν ἄλλο ἔχημα ἐλαφρόν;

-- Καὶ νὰ εἶχα, κατὰ τὸν τρόπον ὁποῦ τὰ διορθόνει τὰ ὀχήματα τὸ αὐθεντικὸ, εὔκολα, εὔκολα δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐδάνειζα.

-- Εἰπέ μας σὺ ἂν ἔχῃς, καὶ ἐγὼ τὸ ἀγοράζω.

-- Δὲν ἔχω, ὄχι.

-- Παράδοξον! δὲν εὑρίσκεται εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἕνα ὄχημα ὁποιονδήποτε;

-- Εἶναι μικρὸς ὁ τόπος μας. Ἔχω ἐκεῖ κάτω ἕνα παλαιὸ ἁμάξι κάποιου αὐθεντικοῦ ἀπὸ τὴν χώρα, ὁποῦ μὲ τὸ ἔδοσε νὰ τὸ φυλάττω, διὰ νὰ τὸ μεταχειρίζεται· κάθε τριανταπέντε τοῦ μηνὸς· αὐτὸ θὰ σὲ τὸ ἐνοικίαζα· δὲν μὲ ἔμελε· ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τύχῃ νὰ τὸ ἰδῇ καὶ ἔπειτα εἶναι διὰ δύο ἄλογα.

— Ποῦ εἶναι; φέρε το, καὶ πιάνω ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου.

— Διὰ ποῦ παγαίνει τὸ αὐθεντικό;

— Διὰ τὸ Ἄρβασον.

— Καὶ θέλει νὰ φθάσῃ ἐκεῖ σήμερα;

— Ναί.

— Μὲ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου; Μὲ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου θ' ἀργήσῃς, αὐθέντη, θ' ἀργήσῃς πολὺ· ταχύτερα ἀπὸ αὔριον τὸ πρωὶ δὲν θὰ ἐμπορέσῃς νὰ φθάσῃς εἰς τὸ Ἄρβασον, ἐπειδὴ ὁ ὁρόμος αὐτὸς δὲν

φόρως; Ἔπρεπε τότε νὰ λεγώμεθα, ὡς καὶ θὰ ἤμεθα, ἀληθῶς δοῦλοι, καὶ ὄχι τέκνα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲ τοῦτο ἦτον, ἐπάνάγκες, ἐὰν τοιοῦτος βαρὺς ζυγὸς ἠμέλει τωόντι νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν τραχήλων ἡμῶν, ἄλλο δὲν θὰ ἀπελίπετο ἢ τὸ νὰ ἀπολαύῃ τῆς ἐλευθερίας μόνη ἡ ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία, ὡς θὰ ἠβούλετο καὶ εἰς μὲν τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας θὰ ὑπηγόρευε νόμους, αὕτη δὲ θὰ διετέλει ἄνευ νόμου καὶ πλέον δὲν θὰ ἦτον μήτηρ πρὸς τέκνα αὐτῆς, ἀλλὰ σκηροφράγκλος καὶ αὐθαίρετος κυρία δούλων. Καὶ τότε πρὸς τί θὰ ἐχρησίμευεν ἡ γνῶσις τῆς ἁγίας Γραφῆς; Πρὸς τί δὲ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἡ καλλιέργεια: Πρὸς τί τὰ σοφὰ διδάγματα τῶν διδασκάλων: Πρὸς τί τὰ εὐγενῆ τῶν σοφῶν Ἑλλήνων προτερήματα: Ἡ ἐξουσία τοῦ ῥωμαίου ποντίφηκος, ἤ, ὡς λέγεις σύ, ὑποστρέφα πασῶν, καθάτησιν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν περιττὰ ταῦτα πάντα. Τότε, μόνος ἐκείνος θὰ ἦτον ἐπίσκοπος, μόνος κύριος, μόνος διδάσκαλος καὶ ἐκείνος μόνος, ὡς ὁ μόνος καλὸς ποιμὴν, θὰ ἦτον ἐνώπιον Θεοῦ μόνος ὑπεύθυνος δι' ὅλους ὅσοι θὰ ἀνετίθεντο εἰς μόνον αὐτόν.»

Ἕως ἐδῶ εἴπομεν περὶ τῆς σωτηρίου ἐπιῤῥοῆς ἣν τὸ μέγα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν σχίσμα ἤσκησε κυρίως ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Ἀπολείπεται νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς καρποὺς οὓς ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς παρέχει ἡμῖν ἐλπίδας νὰ προσδοκῶμεν εἰς τὸν παρόντα καιρόν. Ἀναλογιζομένων τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἴσως κυριεύει τὴν καρδίαν ἡμῶν λυπηρόν τι αἴσθημα. Διότι πῶς παρίσταται εἰς τὰ βλέμματα ἡμῶν ἡ θέα αὐτῆς: Εἶναι πτωχὴ καὶ δεδυναστευμένη εἰς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς τόπους, οἵτινες εἶδον αὐτὴν γεννωμένην καὶ θάλλουσαν. Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ σύμμαχοί των φαίνονται ὡς συνομόσαντες ἵνα ἐξαλείψωσι τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης μολονότι δὲ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τυραννίας καὶ δουλείας των, δὲν ἔπαυσαν ἀντιποιούμενοι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, ὅλοι οἱ γενναῖοι ἀγῶνές των φαίνονται ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποβαίνουσι πρὸς αὔξησιν τῶν δυσφοριῶν των!!!

Ἀλλ' ἡ κατάστασις καὶ ἡ τύχη τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν Τούρκων. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν περικλείεται πλέον εἰς τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς ὅρια. Σήμερον δὲν εἶναι μόνη καὶ κυριωτάτη ἕδρα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἡ Κωνσταντινούπολις ἢ οἱ τόποι ὅπου ἠκμαζόν ποτε οἱ Ἕλληνες. Ἵνα καλῶς κρίνωμεν τὴν παροῦσαν αὐτῆς θέσιν, εἶναι χρεία νὰ στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἄλλους τόπους, ὅλως διαφόρους. (ἀκολουθεῖ.)

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ῥαγουζα, 5/17. — Τῇ 28/9, προεχώρησαν οἱ Τοῦρκοι μέχρι τῆς Ῥιέκας καὶ προσέβαλον τὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα· ἀλλὰ μετὰ πολύωρον μάχην ἐπανῆλθον ἄπρακτοι εἰς τὸ στρατόπεδόν των. Ὀβοιπόρος ἐλθὼν ἐκ Κετίγνης διηγεῖται ὅτι οἱ Μαυροβουνιῶται ἀποβλέπουσιν ἐν πεποιθήσει πρὸς τὸ μέλλον καὶ ἔχουσι τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι τελευταίας ῥανίδος αἵματος τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν πατρίδα των. Τὸ σύνθημά των εἶναι "Ζωὴ ἢ θάνατος.„ Εἶναι ἀξιοθαύμαστον μετὰ πόσης καρτερίας ὑπομένουσι πᾶσας τὰς στερήσεις. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία δὲν ἐλαττοῦνται κατὰ τοῦτο τῶν ἀνδρῶν, ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς καὶ εἰς τὰς μάχας. Ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ἐμάθομεν ὅτι κατ' αὐτὰς θὰ συνομολογηθῇ ἀνακωχὴ τῇ μεσολαβήσει τῆς Ῥωσσίας. Οἱ Μαυροβουνιῶται μέμφονται σφοδρῶς τοὺς Σέρβους ὡς ἐγκαταλιπόντας αὐτούς.

Ἡ ἀφιξις τῆς χήρας πριγκηπέσσης δὲν ἤχησε καλῶς εἰς τὰ ὦτα τῶν περὶ τὸν ἡγεμόνα. Ἐν Ἐρζεγοβίνῃ ἐπικρατεῖ ἡσυχία, καὶ μόνον ὁ Βουκάλοβιτς παρενοχλεῖ τοὺς Τούρκους. Ἐσχάτως ἀπέστειλεν ἑκατοντάδας τινὰς ἐκ τῶν ἀπάδων του εἰς Μαυροβούνιον.

Ῥαγουζα, (3)15 αὐγούστου. — Αἱ μάχαι αἱ συγκροτηθεῖσαι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μεσοῦντος ἐν τῇ Ναχίᾳ τῆς Ῥιέκας ἐξηκολούθησαν καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας· ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σχέδιόν των. Οἱ Μαυροβουνιῶται ἀπέκρουσαν τὴν ἐπίθεσιν, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κατέχουσι τὰς ὀχυρὰς θέσεις των. Οἱ Τοῦρκοι κατηδάφισαν τὴν Δοδόσην. Οἱ δὲ Μαυροβουνιῶται κατηδάφισαν καὶ ἐγκατέλιπον διὰ λόγους στρατηγικοὺς τὸ χωρίον Ῥιέκαν, ἀποστείλαντες εἰς Κετίγνην τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία, ὡς καὶ πάντα τὸ κινητὰ κτήματα.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς μεγάλων καὶ ἀποφασιστικῶν μαχῶν. Οἱ Τοῦρκοι ἀναγκάζονται νὰ ἐπισπεύσωσι τὰς ἐργασίας των, διότι ὁ στρατὸς αὐτῶν κατατρύχεται καὶ ἐλαττοῦται ἐκ τῶν νόσων. Καθ' ἑκάστην μεταφέρονται περὶ τοὺς ἑκατὸν ἀσθενεῖς εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς Σκόδρας. Ἔνεκα τῆς μεταβολῆς τοῦ στρατηγικοῦ σχεδίου τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ, τὸ θέατρον τοῦ πολέμου μετηνέχθη πλησιέστατα τῶν συνόρων μας, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν Μαυροβουνιωτῶν ὀλίγας μόνον ὥρας ἀπέχουσιν αὐτῶν. Ἑκατονταδες τινὲς ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Καττάρου ἀπῆλθον εἰς βοήθειαν τῶν ὁμοθρήσκων καὶ ἀδελφῶν Σλάβων, ἀλλὰ λέγεται ὅτι μετά τινας ἡμέρας ἐπανέκαμψαν εἰς τὰ ἴδια, ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ τῆς δημεύσεως τῶν κτημάτων των.

Κατὰ τὰς σήμερον τὴν πρωΐαν ληφθείσας εἰδήσεις, ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς προσέβαλε, τῇ (26)7, τὴν Ῥιέκαν καὶ κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς Πλότσης. Ἀλλ' ἐπιτεθέντος κατ' αὐτοῦ τοῦ γενναίου Μίρκου, ὅστις καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἐκστρατείαν ἔδειξεν ἔκτακτον ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν, ἠναγκάσθη μετὰ αἱματηρὸν ἀγῶνα νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω. Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν νίκην ταύτην συνωμολογήθη ἀνακωχή.

Βελιγράδιον, (9)21 αὐγούστου. — Ἀπό τινων ἡμερῶν διατρέχουσιν ἐνταῦθα φῆμαι περὶ ὑπουργικῆς μεταβολῆς, διότι τινὲς τῶν ὑπουργῶν φαίνονται κλίνοντες πρὸς τὴν εἰρήνην. Λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ ὁ Κ. Γαρασανὶν ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, ἤτις ὅμως δὲν ἐγένετο δεκτή. Ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς ἀναγγέλλει ὅτι ὁ λοχαγὸς Γεώργιεκ, ἀποδημῶν ἀπό τινος εἰς Πετροῦπολιν, ὠνομάσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, καὶ συγχρόνως φρούραρχος τῆς πρωτευούσης· ἐγένοντο δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι στρατιωτικοὶ προβιβασμοί. Κατὰ μίμησιν τοῦ πρίγκηπος, καὶ ὁ Μητροπολίτης Μιχαὴλ προσέφερε, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ του εἰς τὴν κυβέρνησιν. Ἐκ Γλασινάκ γράφουσιν, ὅτι ἐγένετο αἱματηρὰ ῥῆξις μεταξὺ τῶν τακτικῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν Βασιβοζούκων, ἕνεκα τοῦ ὕδατος, καὶ ὅτι ἐρωνεύθησαν πεντήκοντα ἄνδρες, πρὶν δυνηθῇ ὁ πασσᾶς νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν.

Ἐκ τῶν μεθορίων τῆς Βουλγαρίας γράφουσιν ὅτι εἰς τὸ χωρίον Βλασοτινακὶ ἐρωνεύθησαν δεκαπέντε ἐκ τῶν Τούρκων κατοίκων καὶ ὅτι περὶ τοὺς 500 Βουλγάρους ἔλαβον τὰ ὅπλα. Εἰς τὴν Βοσνίαν χαράσσονται δύο ὁδοὶ ἄγουσαι, κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐκ Σερβαγιέβου εἰς τὰ σερβικὰ μεθόρια.

ΙΤΑΛΙΑ.

Εἰς τῶν γερουσιαστῶν, μετὰ τὴν ἀγγελίαν τῆς εἰς Κατάνην εἰσόδου τοῦ Γαριβάλδη, εἶπεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὅτι τὰ πράγματα λαμβάνουσι μεγάλην σοβαρότητα, καὶ ἂν καὶ ἐξέφρασε πλήρη πίστιν πρὸς τὴν σύνεσιν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν γενναίαν σύμπραξιν τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ, ἐζήτησε παρὰ τῆς κυβερνήσεως πληροφορίας περὶ τῶν τελευταίων συμβεβηκότων, καὶ περὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἔλαβε πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν νομίμων ἐξουσιῶν.

Ὁ Κ. Ῥατάτσης ἀπήντησεν ὅτι ἡ διαγωγὴ τοῦ στρατηγοῦ Γαριβάλδη καὶ ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ σχέδια καθιστῶσιν αὐτὸν ἔνοχον ἀνταρσίας. Κατόπιν περιέγραψε τὴν πορείαν τοῦ Γαριβάλδη ἀπὸ τῆς Καλτανιζέττας μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐξηγήσας ὡς ἑξῆς τὴν εἰς Κατάνην εἴσοδον αὐτοῦ. Τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Ῥικότττη ἐστρατοπέδευεν εἰς Τερβανόβαν· ὁ δὲ στρατηγὸς Μέλλας, ὑπονοῶν ὅτι ὁ Γαριβάλδης ἐσκόπει νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν Μεσσήνην, κατέλαβε τὴν πρὸς αὐτὴν ἄγουσαν ὁδὸν, συμπεριλαβὼν καὶ πᾶσας τὰς ἐν Κατάνῃ δυνάμεις. Ἐκ τῆς ἀπάτης ταύτης ὠφελούμενος ὁ Γαριβάλδης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἣν εὗρεν ὅλως ἀπροφύλακτον. Ἡ κυβέρνησις ἔπεμψεν εὐθὺς τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τὰ στρατεύματα καὶ τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα σταθμεύουσιν ἤδη εἰς τὰ ὕδατα ἐκείνα, ὅπως ἐμποδίσωσι πᾶσαν ἀπόβασιν εἰς τὴν στερεάν. Ὁ Κ. Ῥατάτσης δὲν ἀπεκρυψεν ἐν τέλει ὅτι θεωρεῖ τὴν θέσιν τῆς Σικελίας κρισιμωτάτην· ἀλλ' ἐλπίζει ὅτι θὰ κατανικηθῶσι πάντα τὰ προσκόμματα διὰ τῆς γενναιοτήτος τοῦ στρατοῦ, καὶ ὅτι μετά τινας ἡμέρας ἡ τάξις θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν νῆσον.

Ἀκούσασα τὰς ἐξηγήσεις ταύτας, ἡ Γερουσία ἐπεψήφισε τὴν ἑπομένην ἡμερησίαν διάταξιν «Ἡ Γερουσία πέποιθεν ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ προσενεχθῇ ἐν ταῖς προκειμέναις περιστάσεσι μετὰ μεγίστης δραστηριότητος, ὅπως ὁ νόμος γίνῃ σεβαστὸς τοῖς πᾶσι καὶ τηρηθῇ ἀνέπαφος ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ Στέμματος καὶ τοῦ Κοινοβουλίου.

Ὁ διοικητὴς τῆς Σικελίας στρατηγὸς Κούγας, ἅμα ἀναλαβὼν τὴν ἔκτακτον ἐξουσίαν, δ' ἧς περιέβαλεν αὐτὸν ὁ βασιλεύς, ἐξέδωκε πρὸς τὸν λαὸν τὴν ἑπομένην προκήρυξιν·

« Σικελοί!

Καὶ μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν ψῆφον τοῦ Κοινοβουλίου, καί τοι μεγαθυμήσασα ἡ κυβέρνησις ἠθέλησε νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἀποπεπλανημένους νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτοὺς, ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ νήσῳ ἡ συνάθροισις συμμοριῶν ὁδηγουμένων ὑπὸ τοῦ Γαριβάλδη, καὶ μετὰ τὴν κατάληψιν σημαντικῆς πόλεως, μεταβάλλεται εἰς προφανῆ στάσιν. Ἐν στίφος ἀναρχικῶν, συμμαχήσαν μετὰ παντὸς κόμματος πολεμίου τῆς κυβερνήσεως, ἣν διὰ ψηφοφορίας ἐξελέξατε, ὑποτρέφει διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ παντὸς ἄλλου μέσου κινδυνώδη ἔξαψιν.

Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τὴν διακυβεύουσαν τόσον ἀτυχῶς τὰς τύχας τῆς Ἰταλίας. Τοῦτο ὀφείλει πρὸς τὸ ἔθνος, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπόχρεως νὰ δώσῃ αὐστηρὸν λόγον τῆς διαγωγῆς της· Δυνάμει λοιπὸν τῆς διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἀπονεμηθείσης μοι ἐξουσίας διακηρύττω.

ἀρ. 1. Ἡ νῆσος Σικελία τίθεται εἰς κατάστασιν πολιορκίας.

2. Εἰς τοὺς στρατηγοὺς τοὺς διοικοῦντας τὴν μοῖραν τοῦ Παλέρμου καὶ τὰς ὑπομοιραρχίας τῆς Μεσσήνης καὶ τῶν Συρακουσῶν ἀνατίθεται μετὰ τῆς στρατιωτικῆς καὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία.

3. Πᾶσα ἔνοπλος συμμορία καὶ θορυβώδης συνάθροισις θὰ διαλύεται διὰ τῆς βίας.

4, Ἡ ἐλευθεροτυπία διά τε τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ προσωρινῶς καταργεῖται.

Αἱ ἀρχαὶ θὰ συλλαμβάνωσι παραχρῆμα τὸν ἐκτυποῦντα ἢ διανέμοντα τοιαῦτα φύλλα.

Σικελοί!

Ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἀπαιτεῖ τὰ αὐστηρὰ ταῦτα μέτρα· ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἀπειλοῦσι ἢ μόνον τοὺς θέλοντας διὰ πάσης θυσίας νὰ διακυβεύσωσι τὸ μέλλον αὐτῆς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν τάξιν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κοινῶν εὐχῶν, ἃς περιστοιχίσωσι τὴν σημαίαν τῆς ψηφοφορίας. Ἡ γενναία συνόρομή τῶν πολιτῶν δύναται νὰ σώσῃ ἀκόμη τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ καταπαύσῃ ὅσον τάχιστα τὴν θλιβερὰν ταύτην κρίσιν.

Πάνορμος, (8)20 αὐγούστου.

Κατὰ τὴν γαριβαλδιανὴν ἐπίδειξιν ἥτις ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Μεδιολάνοις, ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ γαλλικοῦ προξενείου ἐστήθη μεγάλη μέλαινα σημαία, ἐφ' ἧς ἦτον ἐζωγραφημένη κεφαλὴ νεκροῦ φέρουσα κάτωθεν τὸ στοιχεῖον Ν. καὶ μία βόμβα κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ὀρσίνη.

ΡΩΣΣΙΑ.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀποπειραθέντος τὴν κατὰ τοῦ Μ. Δουκὸς Κωνσταντίνου δολοφονίαν θὰ εὑρεθῶσι δεινῶς περιπεπλεγμένοι. Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν δύο τηλεγραφήματα, ἀμφότερα ἐκ Βαρσοβίας καὶ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας (9/21), καὶ κατὰ μὲν τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεκύρωσε τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν καὶ ὁ Ἰαροτσίνσκης ἀπηγχονίσθη ἀπέναντι τοῦ φρουρίου· κατὰ δὲ τὸ ἕτερον, ὁ Μ. Δοὺξ, ἐπιεικείᾳ φερόμενος, ἠλάττωσε τὴν θανατικὴν ποινὴν εἰς δεσμὰ ἰσόβια.

εἶναι ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους, ὥστε νὰ γίνεται ἡ ὑπηρεσία τακτικά. Ἐδῶ, κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, δὲν εὑρίσκονται πάντοτε εἰς τοὺς σταθμοὺς ἄλογα τὰ παίρνουν εἰς τὰ χωράφια κὰ ἀλετρίζουν. Πρέπει νὰ περιμένῃς τρεῖς καὶ τέσσαρας ὥρας εἰς κάθε σταθμὸν, ἕως νὰ φέρουν τὰ ἄλογα. Καὶ ἔπειτα ἔχει ἀνήφορον πολὺ, καὶ πάγουν ἀργὰ τὰ ἄλογα.

— Τότε λοιπὸν παγαίνω ἔρριπποι. Ἀπδξεῦε τὸ ἀλογόν μου. Ἀγοράζω ἀπ' ἐδῶ ἐν ἐρίππιον, καὶ παγαίνω ἐρίππος. Ἀγκαλὰ, αὐτὸ τὸ ἄλογον δὲν εἶναι δι' ἐρίππιον. Ἄκουσε· δὲν εὑρίσκω ἐδῶ ἐν ἄλογον μὲ τὸ ἐνοίκιον;

— Διὰ νὰ πᾷς μὲ αὐτὸ εἰς τὸ Ἄρβασον κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς καθόλου ν' ἀναπαυθῇ τὸ ζῶον; Τοιοῦτο ζῶον δὲν θὰ τὸ εὕρῃς πουθενὰ, οὔτε χίλια φράγκα, καὶ ἂν τὸ ἀγόρασες.

-- Αἴ, πῶς λαμπὸν νὰ κάμῃ; Λέγεις ὅτι ἕως σύριον τὸ πρωὶ δὲν προφθάνεις νὰ μοῦ διαρθώσῃς τὸν τροχόν. Δὲν ἐμπορῶ νὰ περιμένω ἕως αὔριον. Τί ὥραν περνᾷ ἀπ' ἐδῶ ὁ ταχυδρόμος ὅστις παγαίνει εἰς τὸ Ἄρβασον;

— Τὴν νύκτα.

-- Δὲν ἐμποροῦσαν νὰ δεθοῦν μὲ σχοινὶα αἱ ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ, αἱ ὁποῖαι ἔσπασαν;

— Αἱ ἀκτῖνες, εἶπε πῶς ἐμποροῦσαν· ὁ παραξονίσης ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ καινουργίας. Καὶ ἔπειτα, καὶ τὸ αὐῶτρον, ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, εἶναι εἰς κακὴν κατάστασιν.

-- Εἶναι ἐδῶ κανένας ἄλλος, ὅστις νὰ ἐνοικιάζῃ ὀχήματα;

-- Ὄχι.

-- Εἶναι κανένας ἄλλος τροχοποιός;

Ἀμφότεροι, ὅτε μαστρο-Βουργχλὰς καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ σταύλου, ἀπεκρίθησαν ἀναμφόνοντες, -- Ὄχι.

Ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον χαρὰν. Ἐδόξασε προφανῶς τὸν δάκτυλον τῆς θείας Προνοίας. Αὕτη συνέτριψε τὸν τροχὸν τοῦ ὀχήματος διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καθ' ὁδὸν, καὶ αὕτη, ἐναντίον πάσης προσπαθείας του, συνηθροισεν ὅλα τὰ προσκόμματα. Δὲν ἔπτακε λοιπὸν αὐτὸς πλέον, ἐὰν δὲν ἐπροχώρει· δὲν εἶχε νὰ τὸν τύῳῃ ἢ συνείδησις· ὁ Θεὸς αὐτὸς ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον του ἀνυπέρβλητον φραγμόν.

Ἀνέσανε. Πρῶτον ἤδη ἐξεπλακώθη ὁλωσδιόλου τὸ στῆθός του, ἀφότου ὁ Ἰαβέρης τὸν εἶχεν ἐπισκεφθῆ. Τὸν ἐφάνη ὅτι ἡ σιδηρᾶ χεὶρ ἥτις τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδίαν ἀπὸ εἴκοσι ὡρῶν, ἀπέλυσεν αὐτὴν· ὅτι ὁ Θεὸς ἐκηρύχθη τέλος ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅθεν ἐσκέφθη ὅτι ἄλλο πλέον δὲν εἶχε νὰ πράξῃ, εἰμὴ νὰ ἐπιστρέψῃ ἡσύχως εἰς τὰ βήματά του.

Ἐὰν ἡ συνομιλία του μὲ τὸν τροχοποιὸν ἐγίνετο εἰς ἕνα ἐκ τῶν θαλάμων τοῦ ξενοδοχείου, δὲν θὰ ἦτον παρὼν καὶ δὲν θὰ τὸν ἤκουε κάνεις ἄλλος· τὰ πράγματα θὰ ἔμενον ἐδῶ, καὶ ἴσως δὲν θὰ εἴχομεν νὰ διηγηθῶμεν κάνὲν ἐκ τῶν ὅσα θὰ ἀναγνωσθῶσι περαιτέρω. Ἀλλὰ πᾶσα συνομιλία ἐντὸς τῆς ὁδοῦ συναθροίζει πάντ' αὐτὴν διαβάτας. Ὑπάρχουσι πάντοτε ἄνθρωποι οὐδὲν ἄλλο ζητοῦντες ἢ νὰ γίνωσι θεαταί. Ἐνῶ αὐτὸς ἠρώτα τὸν τροχοποιὸν, ἐστάθησαν ἐκεῖ ν' ἀκούσωσι διαβάται τινές, ἐν δὲ παιδὶον εἰς τὸ ὁποῖον κάνεὶς δὲν εἶχε προσέξει, ἰδὸν περὶ τίνος ὁ λόγος, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ συλλόγου ἐκείνου καὶ ἀνεχώρησε τρέχον. Καθ' ἣν στιγμὴν λοιπὸν ὁ ἐξοπτάσας ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ἣν προείπομεν, καὶ ἐκινεῖτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ . . . ἰδοὺ ἐπέστρεψεν ἐκεῖνο τὸ παιδὶον, συνοδευόμενον ὑπὸ μιᾶς γραίας.

-- Αὐθέντη, εἶπεν αὕτη ἡ γυνὴ, τὸ παιδὶ ἤλθε καὶ μᾶς εἶπε πῶς θέλετε ἐν ἀμᾷξι. Θέλετε;

Ἡ ἁπλῆ αὕτη ἐρώτησις, ἐκ μιᾶς γραίας ὁδηγουμένης παρ' ἑνὸς παιδίου, τοῦ ἔφερεν ἱδρῶτα εἰς τοὺς νεφροὺς. Τὸν ἐφάνη ὅτι ἐπανεῖδεν ὀπισθέν του ἐν τῇ σκιᾷ τὴν χεῖρα ἥτις τὸν εἶχεν ἀρίσει, ἑτοίμην νὰ τὸν συλλάβῃ ἐκ νέου. -- Ναὶ, κυρὰ, ἀπεκρίθη· ζητῶ ἐν ἀμᾷξι μὲ τὸ ἐνοίκιον.

Καὶ ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ· -- Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται εἰς αὐτὸν τὸν τόπον.

-- Ἔχω ἐγὼ ἕνα, εἶπεν ἡ γυνή.

-- Ποῦ τὸ ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ τροχοποιός.

-- Εἰς τὸ σπῆτί μου, εἶπεν ἡ γυνή.

Ἐρρίγησεν ὅλος. Ἡ χεὶρ τῆς ἐλεθρίας εἱμαρμένης τὸν συνέλαβεν ἐκ νέου. Εἶχε τωόντι ἡ γραῖα ἐν ἀμᾷξιν καλαθόπλεκτον. Ὁ τροχοποιὸς καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, δυσαρεστηθέντες ὅτι ἔχανον τὸν ὀβολόπορον ἐκ τῶν χειρῶν των, ἤρχησαν τότε νὰ λέγωσιν, ὅτι τὸ ἔγχημα ἐκεῖνο ἦτον ἄθλιον, ὅτι δὲν εἶχεν ἐλαστικὰ κάτωθεν, καὶ ὡς ἐκ τούτου συνετρίβοντο τὰ κόκκαλα τοῦ καθημένου ἐν αὐτῷ, ὅτι ἂν ἔβρεχε, θὰ ἔτρεχον μέσα τὰ νερὰ, ὅτι οἱ τροχοὶ ἦσαν ἐκκωριασμένοι καὶ καταφαγωμένοι ἐκ τῆς ὑγρασίας, ὅτι καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἐπροχώρει περισσότερον παρ' ὅσον τὸ τοῦ ὀβοιπόρου, ὅτι τὸ αὐθεντικὸν θὰ ἔκαμνε πολὺ κακὰ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς μίαν κιβωτὸν ὡσὰν ἐκείνην, κτλ., κτλ.

Ὅλα αὐτὰ ἦραν ἀλληθῆ, ἀλλ' ἡ κιβωτὸς αὐτὴ ἐκυλίετο ὁπωσδήποτε ἐπὶ τῶν δύο τῆς τροχῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ πορευθῇ εἰς τὸ Ἄρβασον. Ἐπλήρωσε λοιπὸν ὁ ὀβοιπόρος ὅσα τὸν ἐζητήθησαν, ἄφκε τὸ ἴδιόν του ζῆγμα εἰς τὸν τροχοποιὸν, διὰ νὰ τὸ διορθώσῃ καὶ νὰ τὸ ἐξχῃ ἑτοιμον εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ἔβαλε νὰ ζεύξωσι τὸν λευκὸν ἵππον εἰς τὸ καλαθάμαξον, ἐπέβη εἰς αὐτὸ, καὶ ἐπανέλαβε τὸν δρόμον ἐν ἡσυχίᾳ ἀπὸ πρωΐας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκινήθη τὸ καλαθάμαξον, ὡμολόγησεν ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχεν αἰσθανθῆ ἀγαλλίασίν τινα, σκεπτόμενος ὅτι δὲν θὰ ἐπορεύετο εἰς τὸ Ἄρβασον. Ἐξετάσας τὴν ἀγαλλίασιν ταύτην μὲ ὀργὴν τινα, τὴν ἐθεώρησεν ὡς μωρίαν. Διατί νὰ χαρῇ ὅτι ἐμέλλε νὰ ἐπιστρέψῃ; Δὲν ἦτον ἐλεύθερος νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ μὴ προχωρήσῃ; Ποῖος τὸν ἐβίαζε;

Ἐξερχόμενος τοῦ χωρίου, ἤκουσε φωνήν τινα καλοῦσαν αὐτὸν νὰ σταθῇ. Ἐκράτησε τὸν ἵππον του, αἰσθανόμενος κατὰ βάθος πάλιν ἐλπίδα τινα, ὅτι ἐνεδέχετο νὰ ἀναφανῇ ἐμπόδιον.

Ἦτον τὸ παιδὶον τῆς γραίας, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε κατόπιν του κράζον. -- Αὐθέντη, ἐγὼ εἶμαι ὁποῦ σοῦ ἐπρομήθευσα τὸ ἁμᾷξι.

-- Αἴ, καὶ τί;

-- Δὲν μ' ἔδοσες τίποτε διὰ τὸν κόπον μου.

Αὐτὸς ὅστις ἔδιδεν εἰς ὅλους, καὶ ἔδιδεν εὐκόλως, ἐθεώρησε τὴν ἀπαίτησιν ταύτην ὡς ὑπερβολικὴν καὶ σχεδὸν ἀπαρχῆ. -- Ἀ! σὺ εἶσαι, παλιόπαιδο; εἶπε· δὲν σὲ δίδω τίποτε!

Καὶ μαστίσας τὸν ἵππον τὸν ἐπανέλαβε τὸν δρόμον ἐν τάχει. Εἶχε χάσει πολλὴν ὥραν εἰς τὸ Ἐσδήνιον, ἤθελε νὰ τὴν κερδήσῃ τρέχων πολύ. Ὁ μικρὸς τοῦ ἵππος ἦτον εὔρωστος καὶ ἔσυρεν ὡς δύο, ἀλλ' οἱ δρόμοι ὑπῆρχον κακοὶ, ἐπειδὴ εἶχε βρέξει· φεῦ φουφάρις μὴν καὶ ἔπειτα, τὸ καλαθάμαξον ἦτον σκληρὸν καὶ βαρὺ· ἐνεκαύτῳ δὲ καὶ ἀνήφορος. Ἐδέετραν σχεδὸν τέσσαρες ὥραι διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ Ἐσδήνιου εἰς Σαιμπόλιον. Τέσσαρες ὥραι διὰ πέντε λεύγας. (ἀκολουθεῖ.)